

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Tree Legender, samt to Øder.

Udgivne som

Indbydelse til den offentlige Examen
ved Nykøbing Cathedralskole,

af

Ludvig Berg,

*Vestjydske
Historie og
Bibliogaf.
Udianet.*

København.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schulz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

1832.

Det smukke Barn.

Det var en skøn Pindsdag. Hjældens små Born vare gaaet ud i Leerbakken udenfor Byen, og morede sig med at giøre Fugle af Leer, medens deres Foreldre vare oppe i Kirken, og sang med de andre, og bade til den Herre Jesus, at deres Born maatte blive ret artige og fromme.

"Hvem der dog bare kunde faa dem til at flyve!" sagde den lille Marie, og saa hen over Marken, hvor en Lærke svang sig quidrende op i Skyerne; "det er dog ogsaa fedsommeligt, at de altid staa saa stille."

"Hvor du dog ogsaa er tosset!" svarede den ældste, Andreas, "det er jo ikke rigtige Fugle."

Mens han endnu talede, kom der en lille Dreng over Marken til dem, i en himmelblaa flagrende Klædning; hans Mine lyste som Stiernerne, og Haaret, der faldt i lange Lokker ned om hans Hals, skinnede i Solen som det klæreste Guld.

Han sat sig ned hos Bornene, og spurgte om han maatte lege med. I Stedet for Svar gav de ham hver en Klump Leer: Marie sogte det fineste og hvideste ud, lagde det med en bedende Mine hen for

ham, og rykkede lidt nærmere til Søsteren, at han des bedre kunde fåa Plads.

"Kappes, hvem der først kan giøre en Lærke!" sagde han, idet han tog den Klump, Marie havde lagt hen for ham: og alle Hænder kom i Bevægelse.

Marie havde kun Vingerne tilbage, de andre var endnu ikke færdige med Kroppen, da han raahte: "færdig!" og aandede paa Fuglen, der strax udfoldede sine Vinger, og svang sig quidrende i Luft'en.

"Ah, det var herligt!" raahte Marie, og klappede i Hænderne. "Lad ogsaa min flyve!" Hun klæbede i en Hast Vingerne til, og gav det smukke Barn den.

"Nei, det maa du selv giøre," svarede han: "Fold dine Hænder, og ved ret andagtig Fadervor; aand saa blot paa den, saa flyver den."

De andre smaaloo; Marie slog Vinene rodmende ned i Skolet, og pillede med sine Gingre.

"Læg dine Hænder sammen, Marie! og hør efter mig!"

Nu hævede hun igien de store Dienlaag, og sagde den hele Bon efter, medens det barnlige Blit hviledе paa den skionne Lærer. Ved Amen lukkede hendes Læber sig med et sagte Suk, Fuglen slog med Vingerne, og svang sig quidrende i Luft'en.

Da de havde tabt den af Syne, var det smukke Barn forsvundet.

Marie stirrede uafladelig hen for sig; men de andre løb efter deres Fugle — thi uden at de selv vidste

der, havde de holdet deres Hænder, og mynnet Bonnen med, og et uvilkaarligt Suk havde givet dem Liv. De hoppede omkring, een paa eet Been, een paa halvandet, een med Hoved, en anden uden det; men alle manglede de Vinger. Endelig satte de sat paa dem, men da vare de Leer igien.

Da de vendte om til Leergraven, var Marie der ikke mere; men to smaa Born i himmelblaa flagrende Klædning saa de gaa langt langt borte paa Havet. Tilsidst kunde de ikke længere taale at see efter dem for Solen.

Ælectra.

Silippa havde forladt Badet tillsige med sine Terner, og ventede, dansende i Linets ombolgende Glor, paa at de prægtige uldne Klæder paa Skrinten skulle blive torre: da Hyrdens Datter, den fromme Electra, gik ned til Floden, der hvor den danner en mindre Vig med fast og skinnende Sandbund.

Du først bemærkede hun det fornemme Selskab, og en let Rødme farvede hendes Kinder. Electra var med al hendes Fromhed dog Qvinde; og hvorledes vilde hendes fattige Vast tage sig ud ved Siden af det prægtige Teppe, der i alle Farver bølgede ned af Biergsfaldet? Hendes smaa Lapper faldt neppe ned over Knærne, medens hine rige Gevandter bag den gaaende bølgede giennem en Række af Slavinder.

Bed denne ydmygende Sammenligning var hun nær vendt om igien, men en Felelse, hun ikun dumfelt var sig bevidst, holdt hende tilbage: hun gik ud i Floden.

Vandet legede vellystig om den trinde Brist og Læg, og gled geskæftig mellem de twættende Hænder: saaledes var da det ene Stykke snart færdigt, og bredte sig paa Græsset mod Solens Straaler. Klædningen, som bedækkede hendes Lemmer, faldt nu ogsaa af, og

Electra sprang ud i Floden, for i et Skumstør at skjule Rødmen, der god sig over dem.

Men, hvor meget hun end skyndte sig, var dog Misundelsen hurtigere, og hviskede Fyrstinden til, at den, hun hidtil ikke havde værdiget et Blik, var smuk, smukkere end hun ellers nogen i hendes Følge. Det var for meget: Blodet fuste hende over Ansigt og Hals. En tjenstfærdig Terne blev vær hvad der foregik i hendes Hærskerindes Siel, og vilde ikke lade den Lejlighed til at indsmigre sig gaa unnyttet bort. "For vilde ieg, skreg hun, twette mit Lien i det haarde Vand, og torre det under Hyttens indrogede Tag, for ieg saaledes vilde stille min Skam til Skue. Men ieg kan tænke, hun fortær fun Klæderne, fordi hun venter at finde Kjøber til sine Bondelægge." Og nu opstod der en Skoggerlatter, som de dumme Fielde fordoblede ved deres Echo.

Den stakkels Pige veed ikke hvad hun skal giøre: om hun skal fly, eller blive og skjule sin Rødme i Vandet. Men — om Krosterne forlade hende? og hun synker afmægtig ned til de underjordiske? .. den blotte Tanke giennemisner hende: i eet Spring er hun oppe af Floden, og stryger Vandet af det lange brune Haar, der bolger som et Slor om Barm og Lænder, medens de vimse Zefyrer med deres blode Svampe torre de runde Muskler. Derpaa kaster hun det hvide Lien om sig, som et ringe Belte sammenholder under Barmen, og binder Haaret op i en Knude med slagrende Lokker.

Hun havde neppe ordnet sin fattige Klædning, da en Olding, hvis graa Løkker ved første Syn ved Ere-frygt, nærmede sig til Prindsessen. Hans Been kunde neppe være ham, og hans hele Klædning var en linned Lads, der vandt sig karrigt om hans Lænder. "Unkes Fyrstinde, saa talte han, over en Olding paa Gravens Rand, og skient ham af din rige Fylde det ringeste Stykke, at han dermed kan skytte sine Lemmer mod Kulden, til Jorden tager dem i sit lune Skiod! Lad mig ikke længer gaa omkring til Spot for Drengene paa Veie og Straader!" den ubarmhjertige Filippa bort-viste ham med haarde Ord og Haan.

Electra havde lagt det andet Stykke sammen, og ilede med det over Armen hjem til Hytten, hvor den blinde Fader ventede hende. Hun havde allerede glemt de overmodiges Stiklerier over Glæden at overraske ham med den længere og varmere Klædning; selv havde hun fastet den kortere om sig, uden at tænke paa, at den efter Landets Stik ikke var saa ganske anständig for hende. Hun var allerede kommen et Stykke fra Floden, da hun syntes at høre een bag ved sig. Hun vendte sig om, og saa en Olding, der løftede Benene tungt efter sig, med Blikket mod Jorden, som om han ønskede sig ned i dens Ly. I de zittrende Lemmer og det boiede Asyn laa saa megen Vestalenhed, at hun ikke betenkte sig, men leb hen til ham, gav ham Klædningen med et venligt Smil, og fiernede sig hurtig for at undgaa hans Tak. "Bed til Gud for min blinde

Fader!" det var alt hvad hun forlangte for det eneste Stykke, de begge havde at skifte med.

Hun fordoblede endnu sine Skridt for at bringe Faderen den glade Tidende, at hun havde reddet en Olding fra at dø af Kuld, da hun følte et let Slag paa Skulderen: hun vendte sig, og saa — den Gamle. "Denne Pialt, sagde han, er blevet mig unyttig ved din fromme Gave: tag den til en Grindring, tvæt den i Flodens Bolger, og Himlen vil velsigne dig for din Fromhed." Oldingens bedende Mine tillod intet Afslag; hun frygtede, det vilde se ud som hun foragtede hans Gave. Hun modtog den derfor; og forhoiede endnu derved Handlingen, at hun strax gik ned til Floden og tvættede den.

Under Bassningen gled Lappen ud i videre og videre Folder, og omkring de smaa Hænder hoppede de mydeligste Perler og Stene, og stillede sig, til Pigens Forundring, i de skinnesten Bladet Ax og Blomster om Randen af Klædet. Men med et Krig sprang hun op af Vandet, da hun saa, at Perler og Stene hoppede omkring i saadan Mængde, at hun frygtede, Klædningen vilde blive saa tung, at hun ikke kunde bære den. Ikke saa snart var hun paa Land, for den var fuldkommen tor, og langt lettere end hun havde forestilt sig. Tillsige faldt den i saa yndige Folder, at hun ikke kunde bære sig for at tage den paa, efterat hun først havde seet sig om, og fundet sig ene.

Hun spejede sig endnu i Vandets Glade, da en stærk Lysning bragte hende til at saa Dinene op.

Tree Mænd kom hende imode: Den paa hoire lignede hendes Fader, som een Draabe Vand den anden; i den mellemste troede hun at see et bekjendt Ansigt; den paa venstre var den samme Yngling, hun havde seet i Dremme Allehelgens-Dag, da hun havde fulgt det forvildede Barn hiem, og paa Tilbageveien af Træthyd var faldt i Slummer under Linden. Omkring dem alle laa et Lys, der syntes at udgaa fra den mellemste. Jo nærmere de kom, des mere bekjent blev han hende; men hun vidste dog ikke hvad hun skulde giore af ham. Hun saa nu og, at Ynglingen paa venstre havde en Krone paa Hovedet, og den paa hoire, der havde en saa forunderlig Lighed med hendes Fader, Ypperste-Præstens hvide Dragt og Baand.

Hun staer endnu som forsteenet, da Oldingen, hvem hun, da han var længere borte, havde seet i en straalende Ynglings Skikkelse, træder frem for hende, og siger, med en Stemme som hun ikke havde ventet sig til hans graa Haar: "Her er din seende Fader, og her en Brudgom dig værd! Vær lige saa from paa Thronen, som i Hytten; thi lige saa let som denne kan forvandles til et Pallads, og lettere, kan dette igien falde sammen til en ussel Hytte." Med bankende Herte kastede Electra sig op til sin Faders Barm; Ynglingen nedlagde knælende Kronen for hendes Fodder: Oldingen var forsvunden.

De bleve det neppe vaer for et nyt Syn tiltrak sig deres Opmærksomhed. Solen havde allerede været en Stund nede, og dog oplystes alt som ved den

klareste Dag, især var Tomfruen, et Bierg der hævede sig over de andre med sin Sneedækkede Isse, ligesom omfyllet af et Lyshav. Ved dette Syn knælede det unge Par med sluttede Hænder og Faderen lyste Belsignelsen over dem.

Da syntes de at føle et sagte Jordskielv, Bierge trak sig tilbage i Horizonten, Floden bredde sig, og vandt sig i vide Bugtninger gennem en stor Stad med herlige Pallader og høje Taarne; men i et prægtigt Optog droge Byens Edle dem imøde, og lykonskede deres Fyrste til hans Hjemkomst og til den fundne Brud.

Den bødsærdige Magdalene.

Magdalene var herlig fremfor alle Stadens Piger, og Ynglingenes Læber aabnede sig kun til hendes Lov. Men da greb Forsængeligheden hende, og denne offrede hun sit skionneste Smykke. Den ødle taug, den saarede Forsængelighed hoverede, Magdalene var falset.

Dog blomstrede hendes Skionhed endnu, men ikke længere for at oploste Ynglingene: hun drog dem ned med sig.

Saaledes vare flere klar henrundne, og mange, der lige saa lidet som hun folte, hvor dybt hun var falset, misundte hende den udvortes Glands, hvormed hun var omgivet. Da traadde i Dromme en Yngling hen for hende; men de runde Musller vare hentorrede, Diets Flamme slukt, og Uskylden lyste ikke fra hans Pande. Ubevidst foer det hende ud over Læberne: "Hvem har saaledes forvandlet dig?" og med det slukte Blif heftet paa hende svarede han, med en Stemme som fra Graven: "du!" Et Taageslor falst over hendes Nine, Drommen var forsvunden. Men da hun vaagnede var ogsaa Glandsen forsvunden fra Herlighederne, der omgave hende, og hun forførdedes over, at hun havde været saa rasende, at kiose det usle Tant for den uhyre Pris. Nu forlod hun det iordiske

Flitter, og indestillettede sig i Klosteret, for at udgyde sit Anger - fulde Herte for Ham, der altid har Øret aabent for dem, der soge Ham med reen Hug.

Flere Aar vare henrundne, og Magdalenes Haar vare graanede under stræng Bodsærdighed. Hun var nu igien i alles Munde, som et Mynster paa en reen og uforstilt Anger. Da Doden nærmede sig, stod en Olding for hendes Leie, Fromhed laa over hans Vandende, og lyste af hans Øje, en Pilgrimskappe hang om hans Skuldre. Hun kiendte strax Unglingen igien fra Drømmen, og med et saligt Smil sank begge i hinanden's Arme, som Doden lagde sin kolde Finger paa deres Øine for at føre dem ind til det evige Liv.

Øde, efter Horatius.

Hvad Nussen tænker, og hvad det polste Folk
i Stilhed lider, hvad der blir af Miguel
hvi vil du dermed Ho'det bryde,
eller med Livets trange Vilkaar ?

Kun lidt det fordrer; svindende flygter brat
den glade Ungdom, flygter vor Skionhed med;
graahærdet Alderdom bortskrämmer
spogende Elskov og lette Slummer.

Ei stedse smiler Føraarets Blomsterchor
i spraglet Klædning, vinker dig Maanens Blink
med lige Ømhed: ei du grandste
Evigheds Alder, en Son af Tiden!

Rom, lad os strække høst under Linden os!
 — Nu vel, ved Allmen! munter den vinker io —
 og, kieligt Lov om Haaret vundet,
 tomme til Bunden Drueblodet

Af gyldne Bæger! Vinen vil sprede brat
 den hvasse Rummer. Hurtig til Kilden Dreng!
 og dæmp med Vældets svale Bolge
 blussende Brand i Falernens Druer!

Kun eet vi mangle: Find os Aline, Knos!
 Snart! — Haaret lost kun bundet med Rosenbaand
 hun ile os en kielen Sang at
 synge til Eitharens Klang og Bægrets!

Den Elste, i Anacreons Maneer.

Maler! du, mit Danmarks Ziir,
fra hvis Pensel Unde flyder,
mal den Elste, som hun lever!
mal! mit Ord skal hende sildre.

* * *

Hvælv Pandens høie Bue
med Liliens Blad! — lad Rosen
kun smile giennem Bladet! —
Fra Tindingen sig vinde
de dunkle Løkkers Ringe,
og kiole Kindens Glod!
Lad Hiertets dybe Brand
igienem Diet funkle!
i Dugens Zaare svomme
det drukne Elskovsblik!
Hæv ei med Ornens Flugt,
sænk ei med Svalens Dalning,
men drag med smidig Pensel
den fine Næses Boining!
Lad Læben blidt sig runde
med Rosens friske Purpur,

drag over Robmens Birring
 et Sør af Ferskendufte!
 Men strax ved Mundens lee,
 fra Smiles skjelmiske Huller,
 den unge Elfovsgud,
 i Hagens Kloft han lege!
 drag saa den vanke Hals
 med Svanens blode Dmun,
 flyng om den trinde Runding.
 de fulde Løkkers Silke!
 og lost med dristig Haand
 de tvende Liliehoie
 og lad dem sagte stige
 til Hiertets fulde Slag!

Holdt, Maler, holdt! din Pensel
 formæstelig ei blotte.
 den kydske Barm, som selv
 ei hendes Speil har skuet!
 Spænd om det smækre Liv
 et Purpur-druckent Belte!
 fra det i rige Folder
 nedholge Linets Sne!
 Hvalv saa den høie Brist,
 og slut den pene God
 i Rosens fine Blad;
 og lad den sig bevæge,
 at hun sig kaster til
 min længselfulde Barm,

og flynger om min Hals
de trinde Lilie-Arme!

Jeg hører hendes Kied . . .
der er hun selv, min Laura!
Kom, Maler, kom og sæt dig!
— du har en Tryllepensel —
Kom, Maler, sæt dig hos os;
og tem til Zithren Bægret,
som hendes Haand har frandset!

Skolen dimitterer iaar følgende Candidater til Københavns
Universitet:

1. Peter Vilhelm Emil Sønderup, Søn af Hr. Lyngfoged Sønderup paa Corselise Gods;
2. Johan Christopher Rudolph Berg, Søn af afdøde Hr. Cancellieraad, Toldinspecteur Berg i Stubbekøbing;
3. Frederik Christian Ludvig Trojel, Søn af Hr. Consistorialraad Trojel, Sognepræst for Kiøbeløv Menighed i Lolland;
4. Hans Peter Harder, Søn af afdøde Hr. Farver Harder i Skielstør;
5. Dines Pontoppidan, Søn af Hr. Pontoppidan, Sognepræst for Damsholt Menighed paa Møen;
6. Edvard Jansen Skouboe, Søn af afdøde Hr. Skouboe, Sognepræst for Vixnæs Menighed i Lolland.

Den mundtlige Examen ved Skolen afholdes i følgende Orden:

	Mandag d. 1. October.
Første Værelse.	Undet Værelse.
8 - 12½ Latin IV.a.	8 - 12 Dansk II & I.
12½ - 2 Latin IV.b.	12 - 2 Græsk II.
	Tirsdag d. 2. October.
8 - 12 Græsk IV.	8 - 12 Latin III. a & b.
12 - 2½ Thysk III.	12 - 3 Geogr. og Hist. III.
	Onsdag d. 3. October.
8 - 11 Religion IV.	8 - 11 Arithmetik III.
11 - 2 Fransk IV.	11 - 1 Lat. Gram. III.
2 - 4 Hebraisk III.	1 - 4 Geometri III.
	Torsdag d. 4. October.
8 - 1 Græsk III. a & b.	8 - 12 Geogr. og Hist. II & I.
1 - 3 Fransk III.	12 - 3 Lat. Gram. II & I.
	Fredag d. 5. October.
holdes formelvist Markedet ingen Examen.	
	Løverdag d. 6. October.
8 - 12 Hebraisk IV.	8 - 12 Latin II. a & b.
12 - 2 Thysk II & I.	12 - 2 Latin I.
	Mandag d. 8. October.
8 - 12 Geogr. og Hist. IV.	8 - 11½ Religion III.
12 - 4 Arithm. og Geom. IV.	11½ - 3 Arithmetik II & I.
	Tirsdag d. 9. October.
8 - 11 Thysk IV.	8 - 11 Religion II & I.

Onsdag d. 10. October kl. 9 Formiddag examineres de ny anmeldte Discipler.

Torsdag d. 11. October kl. 9 Formiddag afholdes Hovedcensuren.

Onsdag d. 17. October kl. 11 Formiddag bekendtgøres Resultatet af Examen med sædvanlig Høitidelighed.